

Pepe Escobar: Výkřiky a šepot podél ruských strážních věží

 infokuryr.cz/n/2023/05/17/pepe-escobar-vykriky-a-sepot-podel-ruskych-straznich-vezi

kuryr

17. května 2023

Vzpomeňte si na Putina: “Ještě jsme nic nezačali”

„Šeptání o ‚zlé moci‘ bylo slyšet ve frontách v mlékárnách, v tramvajích, obchodech, bytech, kuchyních, příměstských a dálkových vlacích, na velkých i malých nádražích, na chatách a na plážích. Netřeba dodávat, že skutečně zralí a kultivovaní lidé tyto příběhy o návštěvě hlavního města zlé mocnosti nevyprávěli. Ve skutečnosti si z nich dokonce dělali legraci a snažili se mluvit rozumně do těch, kteří jim to řekli.”

Michail Bulgakov, Mistr a Margarita

Abychom citovali Dylana, který mohl být epigonem Bulgakova: „Tak teď přestaňme mluvit falešně, hodina se zpozdila.“ Nyní je již zcela jasné, že iluze o „mírové“ dohodě na Ukrajině je posledním vlhkým snem „neschopných dohod“ obvyklých podezřelých, vždy závislých na lžích a drancování a obratně manipulujících s vybranými liberály z ruské elity.

Cílem by bylo usmířit Moskvu několika ústupky a přitom zásadně zachovat Oděsu, Nikolajev a Dněpro a zajistit přístup NATO k Černému moři.

To vše při investicích do zuřivého, rozhořčeného Polska, aby se stalo po zuby ozbrojenou vojenskou milicí EU.

Takže jakákoli „vyjednávání“ směřující k „míru“ ve skutečnosti maskují snahu odložit – jen na malou chvíli – původní mistrovský plán: rozřezání a zničení Ruska.

V Moskvě se vedou velmi vážné diskuse, dokonce i na nejvyšších úrovních, o tom, jak je elita skutečně umístěna. Lze identifikovat zhruba tři skupiny: strana vítězství; strana „Peace“ – kterou by Victory popsala jako kapitulaci; a Neutrální/Nerozhodnutý.

Vítězství rozhodně zahrnuje klíčové herce, jako je Dmitrij Medveděv; Igor Sečín z Rosněfti; ministr zahraničí Lavrov; Nikolaj Patrušev; šéf Vyšetřovacího výboru Ruska Aleksandr Bastrykin; a – i pod palbou – jistě ministr obrany Šojgu.

„Peace“ by zahrnoval mimo jiné šéfa Telegramu Pavla Durova; miliardář podnikatel Andrey Melnichenko; kovo/hornický car Alisher Usmanov (narozen v Uzbekistánu); a mluvčí Kremlu Dmitrij Peskov.

Neutrální/Nerozhodnutý by zahrnoval premiéra Michaila Mišustina; starosta Moskvy Sergej Sobyjanin; náčelník štábu prezidentské výkonné kanceláře Anton Vaino; první zástupce náčelníka štábu prezidentské administrativy a mediální car Alexey Gromov; generální ředitel Sberbank Herman Gref; generální ředitel Gazpromu Alexey Miller; a – zvláštní jablko sváru – možná šéf FSB Alexander Bortnikov.

Je spravedlivé tvrdit, že třetí skupina představuje elitní většinu. To znamená, že silně ovlivňují celý průběh speciální vojenské operace (SMO), která již metastázovala do protiteroristické operace (ATO).

„Protiofenzivní“ válečná mlha

Tyto odlišné ruské názory na samém vrcholu předvídatelně vyvolávají zběsilé spekulace mezi americkými a NATO Think Tankland. Jako rukojmí vlastního vzrušení dokonce zapomínají, čeho si je vědom každý, kdo má IQ vyšší než pokojovou teplotu: Kyjev – nacpaný 30 miliardami dolarů ve výzbroji NATO – může ze své tolik vychvalované „protiofenzivy“ přijít s méně než nulovými efekty. Ruské síly jsou více než připraveny a Ukrajině chybí prvek překvapení.

Kolektivní západní hackeři po horečném škrábání na hlavě konečně zjistili, že Kyjev musí přistoupit k „operaci kombinovaných zbraní“, aby ze své nové záplavy hraček NATO něco získal.

John Cleese si všiml, jak korunovace Charlese The Tampax King vypadala jako náčrt Monty Python. Nyní zkuste toto jako pokračování: Hegemon nemůže ani splatit své biliónové dluhy, zatímco kyjevští PR šmejdi si stěžují, že těch 30 miliard dolarů, které dostali, jsou arašídy.

Na ruské frontě nepostradatelný Andrej Mart'janov – vír důvtipu – pozoroval, jak většina znepokojených ruských vojenských zpravodajů prostě netuší, „jaký typ a objem bojových informací se valí na velitelská stanoviště v Moskvě, Rostově na Donu nebo štáby frontových formací.“

Zdůrazňuje, že „žádný seriózní důstojník na operační úrovni“ nebude ani mluvit s těmito chlápky, radostně popisovanými jako „voenkurva“ (zhruba „vojenské svině“) a jednoduše „neprozradí žádný druh operačních dat, která jsou vysoce tajná“.

V současné době je tedy veškerý zvuk a zuřivost kolem „protiofenzívy“ zahalena hustou mlhou války.

A to jen přilije další olej do ohně zbožných přání amerických Think Tankland. Novým dominantním příběhem v Beltway je, že vedení v Moskvě je „roztříštěné a nepředvídatelné“. A to může vést ke „konvenční porážce velké jaderné mocnosti“, jejíž „systém velení a řízení selhal“.

Ano: ve skutečnosti věří své vlastní hloupé propagandě (autorské právo John Cleese). Jsou americkou obdobou Ministry of Silly Walks. Neschopni analyzovat, proč a jak zastává ruská elita různé názory na metodu a rozsah SMO/ATO, to nejlepší, s čím mohou přijít, je „ochrana Ukrajiny je strategickou nutností, protože ruská hrozba se zvyšuje, pokud Moskva vyhraje na Ukrajině. .“

Co stojí za zvukem a zuřivostí Prigožina

Americká arogance/ignorance nevymaže skutečnost, že se zdá, že mezi silovíky probíhá vážný boj o moc. Jevgenij Prigožin, silovík, ve skutečnosti odsoudil Šojgua a Gerasimova jako nekompetentní, čímž naznačil, že si své posty drží pouze z loajality k prezidentu Putinovi.

Tohle je tak vážné, jak to jen jde. Protože to souvisí s klíčovou otázkou položenou v několika vzdělaných silách v Moskvě: pokud je Rusko všeobecně známo, že je nejsilnější vojenskou mocností na světě s nejpokročilejšími obrannými a útočnými raketami, jak to, že celou dohodu nezabalili do Ukrajinské bojiště?

Věrohodnou odpovědí je, že v současnosti bojuje pouze 200 000 příslušníků ruské armády a asi 400 000 až 600 000 jich čeká v záloze na ukrajinský útok. Zatímco čekají, jsou v neustálém tréninku; takže čekání funguje ve prospěch Ruska.

Jakmile slavná „protiofenzíva“ skončí, Ukrajina bude zasažena obrovskou silou. K vyjednávání nedojde. Pouze bezpodmínečná kapitulace.

To, co se právě odehrává – Prigožinovo drama – je podřízeno této logice, běžící paralelně s poměrně sofistikovanou mediální operací.

Ano, ministerstvo obrany (MO) udělalo od začátku SMO několik závažných chyb, stejně jako další ruské instituce. Kritizovat je na veřejnosti, konstruktivně, je spásné cvičení.

Prigožinova taktika je klenot; manipuluje určitou míru veřejného pobouření/rozhořčení, aby vyvíjel tlak na byrokracii MO tím, že v podstatě říká pravdu. Mohl dokonce jít tak daleko, že jmenoval: důstojníky, kteří opouštějí různé sektory frontové linie. Naproti tomu jeho Wagnerovi „hudebníci“ jsou zobrazeni jako opravdoví hrdinové.

Otevřenou otázkou je, zda Prigožinův hlas a zuřivost budou stačit k doladění zakořeněné byrokracie MO. Přesto je mediální pokrytí celého dramatu zásadní; nyní, když jsou tyto problémy veřejně známé, budou lidé očekávat, že MO bude jednat.

A mimochodem, toto je podstatný fakt: Prigožinovi bylo *povoleno* jít, jak daleko chce Vyšší moc (spojení St. Petersburg). Jinak by už byl v předělaném gulagu.

Příští týdny jsou tedy naprosto zásadní. Putin a Rada bezpečnosti jistě vědí, co všichni ostatní ne – včetně Prigožina. Klíčové je, že se začnou rýsovat základy pro USA/NATO, aby se nakonec proměnila zbytečná Ukrajina, pobaltští psi, běsnící Polsko a několik dalších extra v jakousi pevnost východní Evropy zapojenou do opotřebovací války proti Rusku. s potenciálem vydržet desítky let.

To může být konečný argument pro Rusko, aby se co nejdříve konečně rozhodlo pro krční páteř. Jinak bude budoucnost temná. No, ne tak ponuré. Vzpomeňte si na Putina: **“Ještě jsme nic nezačali.”**

Pepe Escobar

